

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВИ І ПРАВА: ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА

Строгий В. І.

кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник,
заслужений юрист України
(Національна академія
Служби безпеки України)

УДК 355.02

ОЦІНКА НАЯВНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ БАГАТОНАЦІОНАЛЬНИХ ОБ'ЄДНАНИХ ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНИХ СИЛ ЗА УМОВ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Надано оцінку можливостей багатонаціональних об'єднаних оперативно-тактичних сил у забезпеченні державної безпеки України, що безпосередньо вплине на процес реформування правоохоронних органів України, військових формувань підрозділів, які входять до складу Національної гвардії або Збройних Сил України.

Ключові слова: державна безпека, багатонаціональні об'єднані оперативно-тактичні сили, Збройні Сили України, Національна гвардія України.

Постановка проблеми. В умовах сучасної воєнно-політичної обстановки в Європі та Чорноморсько-каспійському регіоні існує стійка тенденція до створення об'єднаних військових формувань, здатних виконувати специфічні військові завдання (гуманітарна допомога, антитерористична операція, миротворчі операції та підтримка миру, колективна оборона, корпоративна безпека європейського простору).

Ця тенденція викликана прагненням держав європейського регіону до створення сил, здатних нейтралізувати військові конфлікти, наслідки екологічних катастроф, виконувати інші функції. Раніше подібні завдання поклалися на підрозділи збройних сил. Однак, як вважають теоретики НАТО [2], сьогодні збройні сили не спроможні виконувати вищезазначені завдання з необхідною ефективністю. Крім того, характер, масштаби і специфіка кожного військового конфлікту створює зацікавленість в його врегулюванні лише в певних держав, а не в усього блоку країн – членів НАТО. Тому сьогодні в єв-

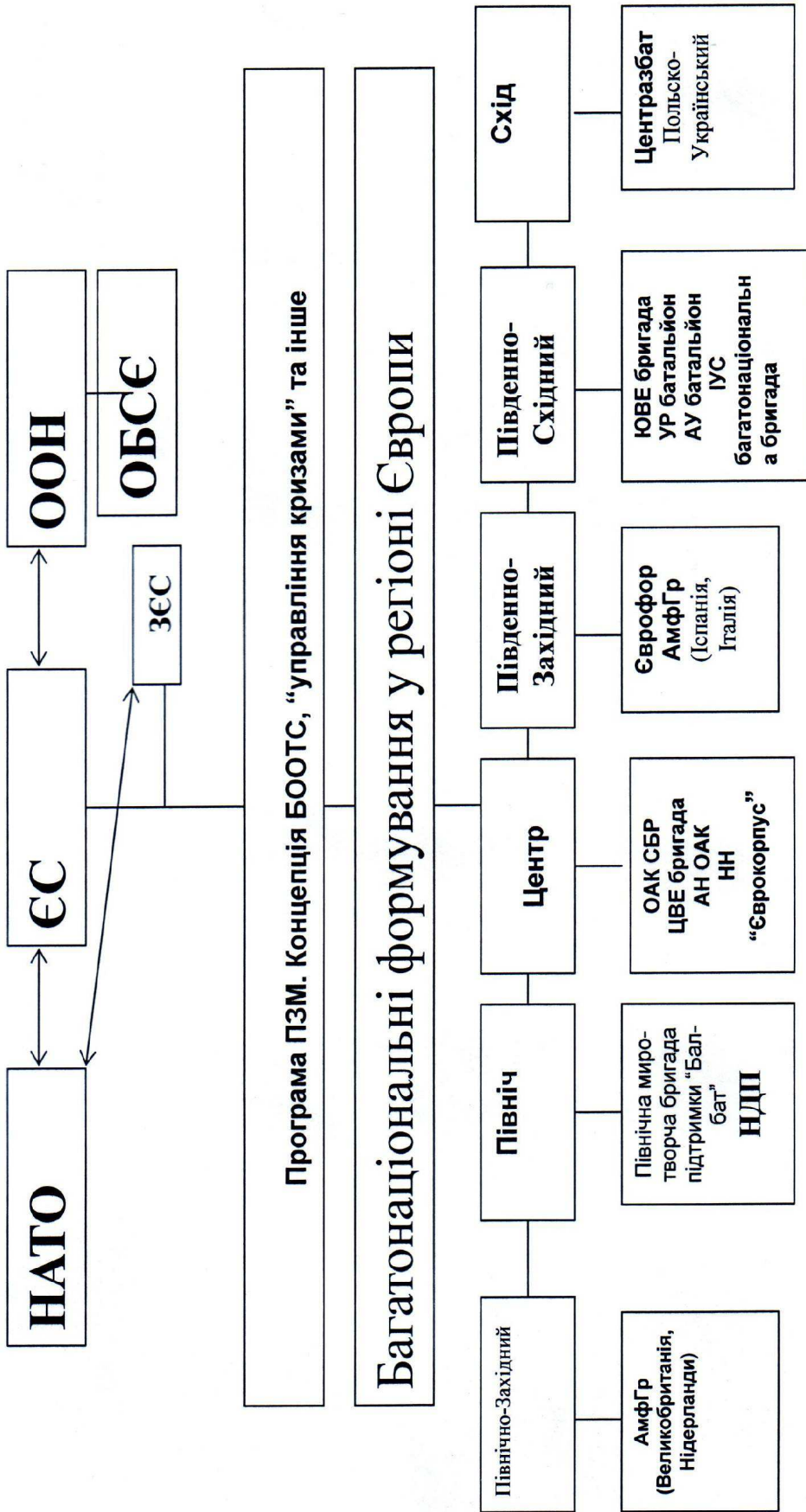
роатлантичному регіоні під егідою НАТО триває активна робота зі створення багатонаціональних об'єднаних оперативно-тактичних сил (далі – БООТС), які за задумом повинні являти собою військові формування, до складу яких входять різнорідні військові частини та підрозділи [2]. Місце БООТС в майбутній системі забезпечення колективної безпеки Європи показано на схемі. Оскільки Україна прагне бути повноправним членом європейської спільноти і брати участь в усіх європейських структурах (у тому числі й у системі забезпечення колективної безпеки), сьогодні актуальним є дослідження питань ролі нових колективних структур безпеки Європи в забезпеченні власних національних інтересів України.

Нині тільки з'являються перші публікації, в яких розглядаються окремі питання, що стосуються БООТС. Однак в цих дослідженнях не розглянуто питання оцінки можливостей БООТС щодо забезпечення державної безпеки України у випадках виникнення надзвичайних ситуацій сьогодні та у найближчому майбутньому.

Метою статті є оцінка можливостей БООТС у забезпеченні державної безпеки України, що безпосередньо вплине на процес реформування правоохоронних органів України, військових формувань підрозділів, які входять до складу Національної гвардії або Збройних Сил України (зближення їх кількісно-якісних показників з показниками західних країн, зменшення їх чисельності та підвищення ефективності в умовах виконання завдань відповідно до сучасних вимог процесу планування та оцінки сил) [4].

Виклад основного матеріалу. Україна бере участь у Процесі планування та оцінки сил (далі – ППОС) з 1995 року. Активна участь у ППОС та багатонаціональних навчаннях у рамках програми “Партнерство заради миру” й надалі слугуватиме ефективним механізмом досягнення сумісності Збройних сил України та підрозділів Національної гвардії України з підрозділами збройних сил держав – членів НАТО. Співробітництво між Альянсом та Україною у рамках ППОС розширюватиметься та поглиблюватиметься, як того потребують певні стандарти, що є визначальними для узгодження багатонаціональних дій та довіри у межах Альянсу. У цьому контексті Україна залучатиметься до реалізації Концепції оперативних можливостей як ефективного інструменту військового співробітництва ЗС та Національної гвардії України з країнами – членами НАТО.

Згідно зі стратегічним задумом створення БООТС багатонаціональні формування у регіоні Європи повинні виконувати повний спектр військових місій НАТО, які потребують багатонаціонального командування та управління усіма родами військ з боку штабів БООТС. До таких завдань належать: гуманітарна допомога, миротворчі операції та підтримка миру, а також колективна оборона [2]. Необхідні військові сили можуть бути різними залежно від обставин і мають зосереджуватися швидко (терміни зосередження скорочені в декілька разів порівняно з підрозділами регулярних збройних сил).

Скорочення: АмфГр – амфібійна група, АУ – австрійсько-угорський, АН – американо-німецький, УР – угорсько-румунський, ІУС – італо-угорсько-словенський, НН – німецько-нідерландський, НДП – німецько-датсько-польський, ПЗМ – програма "Партнерство заради миру", БООТС – багатонаціональні об'єднані оперативно-тактичні сили, Центразбат – центральноазиатський батальйон.

Перспективна система колективної безпеки у Європі

Оцінка повинна спиратися на критерій готовності до виконання специфічних завдань в особливий період.

Україна, що знаходиться в геополітичному просторі Європи, не може ігнорувати процеси формування колективних структур безпеки, частиною яких є БООТС. Це обумовлено також активною позицією нашої держави щодо майбутнього членства в Організації Північноатлантичного договору [6].

У зв'язку з цим існує потреба у вивченні питань оцінки ролі БООТС (з урахуванням можливого майбутнього членства нашої держави в НАТО) у підвищенні ефективності забезпечення державної безпеки України. Під ефективністю забезпечення державної безпеки України в статті будемо розуміти ступінь реалізації можливостей нашої держави (економічних, політичних, військових та ін.) щодо забезпечення територіальної цілісності, державного суверенітету, відвернення війни, підтримання міжнародного миру і безпеки [3].

Інтегрована військова структура складається із частин збройних сил, що надаються державами-членами військової структури згідно з певними правилами. В межах існуючої нині структури є три головні категорії сил, а саме: сили негайного і швидкого реагування, основні оборонні сили та резервні сили.

Сили реагування є універсальними мобільними частинами сухопутних, повітряних і військово-морських сил, що утримуються на високому рівні бойової готовності і можуть швидко вводитись в дію в разі потреби раннього реагування на кризу. Сили негайного реагування складаються з сухопутних і авіаційних компонентів, а також з військово-морських сил постійного базування в Атлантиці та Середземномор'ї та штабу Мобільних сухопутних сил (AMF(L)) Командування об'єднаними збройними силами НАТО в Європі (АСЕ). До складу Сил швидкого реагування входять інші сухопутні, повітряні та морські елементи, такі як штаб Сил швидкого реагування АСЕ та штаб Багатонаціональної дивізії (Центр) (MND(C)).

Основні оборонні сили складаються з діючих і таких, що можуть бути мобілізованими, сухопутних, військово-повітряних і військово-морських сил, спроможних забезпечити стримування і захист від примушення або агресії. Ці сили мають національні й багатонаціональні формування різних рівнів готовності. Існує чотири багатонаціональних корпуси основних оборонних сил: один датсько-німецький, один голландсько-німецький і два німецько-американських. Деякі з цих частин можуть розгортатися для підтримки операцій "поза межами дії Статті 5".

Окрім цього, існує домовленість, яка передбачає, що Європейський корпус, до якого входять підрозділи Бельгії, Франції, Німеччини, Люксембургу та Іспанії, може бути підпорядкований НАТО в часи кризи для залучення у складі як основних оборонних сил, так і сил реагування (наприклад, у 2000 р. у результаті подібних домовленостей оперативне управління силами в Косові (КФОР) було передане Єврокорпусу під загальним керівництвом НАТО в процесі ротації командування). Також існує певна домовленість про створення у 2014 р. десятитисячного угруповання ОСШР в Європі (командування покладено на Сполучене королівство Великої Британії та островів Північної

Ірландії), бажання приєднатися висловила Канада; Франція, Італія, Словаччина поки утримуються через співпрацю з Росією.

Необхідно зазначити, що резервні сили також складаються з інших військових формувань, які базуються у різних куточках світу та ймовірно перебувають на різних рівнях готовності і можливості їх використання. Ці сили можуть використовуватись як сили підкріплення у будь-якому районі чи морській зоні відповідальності, тобто дії, країн – членів НАТО за умов стримування, врегулювання кризи чи забезпечення власної оборони.

Вони будуть складатися з військових формувань двох видів: таких, що передаються під оперативне командування або оперативне управління Верховного головнокомандувача сил НАТО у разі потреби згідно з узгодженою процедурою або в узгоджений час; таких, що можуть бути передані під оперативне командування Верховного головнокомандувача сил НАТО в разі потреби в майбутньому згідно з домовленістю між державами, тобто країнами – членами НАТО.

Деякі з наведених термінів мають конкретне військове визначення. Поняття "командування" і "управління", наприклад, стосуються характеру повноважень військових командувачів щодо переданих в їх розпорядження військових частин. У міжнародному контексті вони можуть мати тлумачення, відмінне від суто національного визначення. Коли держави НАТО виділяють свої сили в розпорядження Альянсу, вони передають їх в оперативне командування і оперативне управління, що відрізняється від повного командування всіма аспектами операцій і управління цими силами. Згадані аспекти залишаються в межах національної відповідальності і повноважень.

Як правило, більшість частин збройних сил НАТО залишається повністю під національним командуванням до моменту перепідпорядкування їх Альянсу для проведення конкретної операції відповідно до рішення, що приймається на політичному рівні. Винятком з цього правила є певні інтегровані елементи військових штабів НАТО; частини інтегрованої структури протиповітряної оборони, зокрема Сили раннього повітряного попередження і управління (AWACS); деякі складові системи зв'язку; Військово-морські сили постійного базування, а також інші елементи Сил реагування Альянсу, про які йтиметься нижче.

Корпус швидкого реагування командування ОЗС НАТО в Європі (ARRC). Корпус швидкого реагування є сухопутним компонентом Сил швидкого реагування командування ОЗС в Європі. Він має перебувати в стані постійної готовності, щоб у разі потреби виконати завдання командування ОЗС в Європі і забезпечити поповнення або підкріплення місцевих сил в разі необхідності. В мирний час його структура складається з 10 дивізій і частин корпусу з 14 держав НАТО, що дає можливість швидко реагувати у разі потреби. Широкий спектр можливостей корпусу дає змогу ефективно використовувати його у реагуванні на різноманітні непередбачені ризики.

Оперативна організація, склад і чисельність корпусу швидкого реагування залежать від особливостей кризової ситуації, її політичного значення,

регіону, наявності і військової спроможності регіональних або місцевих сил. Транспортабельність компонентів корпусу, наявність транспортних засобів, відстані, які треба подолати, потенціал інфраструктури держави, що приймає корпус на своїй території, також відіграють вирішальну роль. Штаб корпусу може розгорнути до чотирьох дивізій та корпусних частин. До складу корпусу входять такі основні компоненти:

- національні дивізії Німеччини, Греції, Туреччини і Сполучених Штатів Америки, а також іспанська дивізія швидкого реагування (можуть бути надані на основі спеціальних угод про координацію);

- основні дивізії під проводом однієї з держав: одна британська з італійським компонентом; одна британська з датським компонентом; одна італійська з португальським компонентом;

- багатонаціональна дивізія в Центральному регіоні (МШ(С)), до якої входять бельгійські, голландські, німецькі й британські частини;

- багатонаціональна дивізія в Південному регіоні (ММО(З)) (ще не задіяна; місце дислокації ще не визначено);

- частини корпусного підпорядкування – переважно британські, але за участі інших членів Альянсу.

Штаб корпусу швидкого реагування є багатонаціональним. Він знаходиться в Райндалені, Німеччина. В мирний час штаб корпусу швидкого реагування перебуває під командуванням і управлінням Верховного головнокомандувача ОЗС НАТО в Європі (SACEUR) із штабом MND(С) під оперативним управлінням командувача ARRC. Решта дивізій і частин передаються під його оперативне командування тільки після розгортання. Командувачем корпусу швидкого реагування є британський тризірковий генерал. Штаб ARRC вперше взяв на себе командування сухопутним компонентом сил втілення миру під проводом НАТО (ІФОР) в Боснії та Герцеговині 20 грудня 1995 року.

Сили швидкого реагування (морські). У складі командування ОЗС в Європі є три угруповання військово-морських сил негайного реагування. Військово-морські сили постійного базування в Середземномор'ї (STANAVFORMED) складаються з есмінців і фрегатів і утворюють ядро багатонаціональних військово-морських сил негайного реагування, підпорядкованих Верховному головнокомандувачу ОЗС НАТО в Європі у періоди напруженості або криз. Дві Постійні військово-морські групи протимінного захисту, MCMFORNOTH та MCMFORMED, постійно забезпечують засоби протимінного захисту (MCM) НАТО і діють переважно у зонах відповідальності AFNORTH і AFSOUTH. Вони перебувають під оперативним командуванням Верховного головнокомандувача ОЗС НАТО в Європі і в разі необхідності можуть розгортатися в межах усїєї стратегічної зони НАТО.

Ці сили забезпечують постійну військово-морську присутність НАТО і наочно свідчать про солідарність та єдність Альянсу. Вони є силами стримування, готовими для негайного використання в будь-який момент, становлять важливу частину оперативної потужності НАТО.

Військово-морські сили постійного базування в Середземномор'ї (STANAVFORMED) були сформовані в квітні 1992 року замість військово-морських сил для дій за викликом у Середземному морі (NAVOC-FORMED), створених у 1969 році. Вони складаються з есмінців та фрегатів, наданих країнами, які мають свої військово-морські сили, що діють у межах Командування об'єднаних збройних сил НАТО в Європі (АСЕ). Час від часу використовуються також кораблі інших держав-членів НАТО.

MCMFORNOTH замінили військово-морські сили постійного базування в зоні Ла-Маншу (STANAVFORCHAN) в 1998 р. і складаються з підрозділів тих країн, що входять до північного регіону Європи. Час від часу до них приєднуються також кораблі інших держав.

Мобільні сили командування ОЗС в Європі (AMF). Ці сили були створені в 1960 р. як невелике багатонаціональне формування, спроможне швидко розгорнутися для використання в будь-якому регіоні стратегічної зони командування ОЗС в Європі, якому загрожує небезпека. Штаб мобільних сил знаходиться в Хайделберзі, Німеччина. Головне призначення мобільних сил – демонструвати солідарність держав Альянсу та їх готовність протистояти будь-якій агресії проти будь-якої держави – члена НАТО. Вперше мобільні сили були розгорнуті в січні 1991 р., коли авіаційний компонент цих сил було направлено до південно-східної Туреччини під час війни у Перській затоці для наочного ствердження солідарності НАТО у ситуації потенційної загрози території Альянсу. Сухопутний компонент, що дорівнює бригаді і налічує близько 5 000 осіб, складається з частин, які надають 14 держав НАТО.

Склад мобільних сил було змінено з огляду на нову роль, яку вони повинні відігравати як частина Сил негайного реагування НАТО (ІКР). Нині до складу цих сил входять сухопутний (ІРР(І)) та авіаційний (ІРР(А)) компоненти, у формуванні яких бере участь більшість держав Альянсу [2].

Багатонаціональні об'єднанні сили, ймовірно, будуть формуватися на основі Європейських сил швидкого реагування як найбільш мобільного та підготовленого компонента, який своєчасно реагуватиме на кризові ситуації (чисельність складатиме близько 15 000 осіб). У разі виникнення потреби для нарощування сил та розширення масштабу міжнародної миротворчої операції їх чисельність буде збільшена числом участі країн – партнерів НАТО (США та Канади). Досвід проведення міжнародних миротворчих та антитерористичних операцій провідних країн світу показав, що чисельність сил змінювалася від 5000 до 10000 осіб.

Відповідно до національних інтересів України головним завданням військових формувань, тобто військ (сил), України залишається забезпечення територіальної цілісності та оборони України. Спільно з правоохоронними органами України на військові підрозділи Національної гвардії України та Збройних Сил України покладається захист суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності державного кордону України. У перспективі за рішенням Верховного Головнокомандувача до складу багатонаціональних об'єднаних оперативно-тактичних сил повинні залучитися підрозділи

об'єднаного оперативного командування. До складу об'єднаного оперативного командування ЗС України повинні увійти: б'єднані сили швидкого реагування (далі – ОСШР); основні сили оборони; з'єднання та військові частини, що належать до функціональних структур. Їх склад і порядок застосування в регіонах з високою конфліктогенністю передбачає зміни у плані підготовки до застосування ЗС України або Національної гвардії України відповідно до організаційно-методичних вказівок Верховного Головнокомандувача, тобто гаранта Конституції Президента України.

ОСШР стануть найбільш боєздатною функціональною структурою і призначатимуться для запобігання і стримування можливої агресії проти України, негайного реагування на будь-які загрози, нейтралізації (ліквідації) конфліктів низької інтенсивності та недопущення переростання їх у локальну (регіональну) війну.

У мирний час ОСШР повинні бути готові до участі у миротворчих (гуманітарних) та антитерористичних операціях, проведення операцій у регіонах з високою *конфліктогенністю* за санкцією ООН, а також ліквідації наслідків можливих аварій, катастроф і стихійних лих. За своїми оперативними характеристиками вони мають бути високомобільними, гнучкими та багатofункціональними. За станом укомплектованості особовим складом, рівнем його підготовки, забезпеченості озброєнням і військовою технікою, усіма видами матеріальних засобів вони мають бути постійно готовими до виконання визначених завдань в організаційно-штатній структурі мирного часу.

Структура ОСШР передбачає їх складові: сухопутну, повітряну та морську. Сухопутну складову утворює корпус швидкого реагування (до складу якого входять підрозділи десантно-штурмового компонента ОСШР). Його бойовий і чисельний склад, рівень укомплектованості особовим складом, озброєнням і військовою технікою, забезпеченість запасами матеріальних засобів і рівень підготовки особового складу відповідатимуть особливим вимогам і специфічним завданням.

Корпус швидкого реагування (далі – КШР) буде готовим до швидкого перекидання до будь-якого регіону високої конфліктогенності, оперативного напрямку. Крім того, у мирний час окрема механізована бригада зі складу КШР буде постійно готовою до участі у міжнародних миротворчих та антитерористичних операціях під егідою ООН та НАТО.

Повітряну складову утворюють авіаційні бригади (винищувальна, транспортна) та окремі полки (радіо- і радіотехнічної розвідки, зенітний ракетний, радіотехнічний). Повітряна складова дозволить швидко зосереджувати зусилля на головних напрямках дій та оперативно здійснювати маневр за іншими напрямками, а також забезпечити повітряно-транспортні військові перевезення. Роль морської складової відіграватиме *ескадра різнорідних сил*, представлена бригадами надводних кораблів, змішаними авіаційним і вертолітним загонами, морською піхотою, а також частинами бойового забезпечення.

Основні сили оборони (далі – ОСО) будуть найбільш чисельним функціональним компонентом ЗС України, який складатиме основу оборони держа-

ви і призначатиметься для відбиття агресії, розгрому угруповань військ (сил) противника у локальній (регіональній) війні, припинення воєнних дій та створення умов для укладення миру, а також для підсилення ОСШР. ОСО у своєму складі матимуть: органи управління, об'єднання, з'єднання, військові частини видів ЗС України, логістики (матеріально-технічного) та медичного забезпечення.

Разом з тим у складі з'єднань і військових частин ОСО будуть визначені підрозділи, укомплектованість і готовність до застосування яких відповідатиме показникам ОСШР. Це дозволить, у разі необхідності, швидко, без проведення додаткових заходів нарощувати склад ОСШР, а також забезпечити заміну (підсилення) підрозділів, які братимуть участь у міжнародних миротворчих операціях. До ОСО увійдуть *сили нарощування* (підсилення), які будуть призначені для підсилення (заміни) військ зі складу ОСО. Вони потребуватимуть значно тривалішого часу для розгортання і приведення у готовність до бойового застосування.

Основні зусилля підготовки ОСШР ЗС України зосереджуються на подальшому удосконаленні бойових можливостей, забезпеченні здатності їх термінового використання для виконання покладених завдань за будь-яких умов обстановки та місцевості, підготовці до ведення активних, автономних бойових дій в умовах широкого застосування противником високоточної зброї, засобів радіоелектронної боротьби (далі – РЕБ), ударів авіації та швидкого відновлення боєздатності після десантування і ведення бойових дій, а також забезпеченні готовності особового складу ОСШР ЗС України до десантування посадочним, парашутним і комбінованим способами на незнайомих і обмежених майданчиках приземлення у складних умовах вдень і вночі.

При підготовці підрозділів до застосування особливу увагу необхідно звернути на: відпрацювання питань підготовки до десантування з'єднань, частин, підрозділів різними способами (літаками ВТА, вертольотами АА); ведення самостійних бойових дій з метою знищення і захоплення об'єктів тилу противника, захоплення та утримання важливих рубежів та об'єктів до підходу військ, які діють з фронту; відпрацювання питань всебічного забезпечення бойових дій десанту в тилу противника, організації взаємодії з силами і засобами, що їх забезпечують і підтримують, швидкого відновлення боєздатності і підготовки частин, підрозділів до подальших бойових дій, згідно з їх оперативно-цільовим призначенням.

У зв'язку з прийняттям на озброєння в арміях провідних країн світу та своїх військах нових зразків озброєння і військової техніки необхідно вести пошук нових форм і способів застосування ОСШР ЗС України і шляхів підвищення їх бойових можливостей, які залежать від призначення специфіки військ. Прийоми ведення війни і способи урегулювання кризових ситуацій у цей час залишаються незмінними, зміни в галузі безпеки, технологій і нових видів загроз стануть причиною перегляду методів ведення воєнних операцій.

Для ОСШР ЗС України потрібно також створити нові організації управління і контролю, а також підрозділи внутрішньої безпеки України. При цьо-

му необхідним є залучення спеціально підготовлених частин об'єднаного складу, з урахуванням підходу, заснованого на можливостях цих підрозділів до виконання завдань із передислокацією до регіонів з високою конфліктогенністю. Безумовно, необхідним є залучення фахівців, які мають науковий ступень в галузі воєнної безпеки держави та сфері забезпечення державної безпеки України.

Слід зазначити, що планування дій і проведення спільного злагодження до виконання поставлених завдань, передислокація до районів бойових дій покладається на Генеральний штаб ЗС України і затверджується МО України, а підрозділів Національної гвардії України – покладається на штаб й затверджується командуючим Національної гвардії України .

Система управління буде організована відповідно до сучасних вимог та принципу поєднання адміністративного і оперативного керівництва ЗС України та Національної гвардії України. Для забезпечення стратегічного керівництва ЗС України, іншими військовими формуваннями та правоохоронними органами України в особливий період може створюватися Ставка Верховного Головнокомандувача як вищий *колегіальний орган* вищого воєнного керівництва обороною держави у цей період.

Пропозиції про створення Ставки Верховного Головнокомандувача, її персонального складу та граничної чисельності подаються Радою національної безпеки і оборони України на розгляд Президенту України і вводяться в дію його Указом. Положення про Ставку Верховного Головнокомандувача затверджує Президент України [1]. В особливий період керівництво ЗС України та іншими військовими формуваннями Президент України може здійснювати через Ставку Верховного Головнокомандувача, робочим органом якої є Генеральний штаб ЗС України [2]. Безпосереднє керівництво ЗС України в мирний та воєнний час здійснює Головнокомандувач ЗС України.

Метою стратегічного керівництва ЗС України, іншими військовими формуваннями та правоохоронними органами України є найефективніше використання їх потенційних можливостей під час виконання поставлених завдань в умовах воєнного часу.

Основними завданнями керівництва ЗС України, іншими військовими формуваннями та правоохоронними органами України в мирний і воєнний час є: визначення перспектив і забезпечення реформування та розвитку ЗС України, Національної гвардії України; підготовка та прийняття стратегічних рішень щодо застосування ЗС України, Національної гвардії України; координація оперативної і мобілізаційної підготовки ЗС України, інших військових формувань та правоохоронних органів України; підготовка операцій, керівництво стратегічним розгортанням ЗС України, інших військових формувань, ходом воєнних дій та виконанням завдань територіальної оборони під час війни (збройного конфлікту); організація всебічного забезпечення стратегічних дій ЗС, інших військових формувань; забезпечення взаємодії угруповань ЗС між собою, з іншими військовими формуваннями, правоохоронними органами, центральними і місцевими органами виконавчої влади,

органами державної безпеки України, органами місцевого самоврядування під час підготовки до оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності [3].

Генеральний штаб ЗС України (далі – ГШ ЗС України) є головним військовим органом з питань планування оборони держави, управління застосуванням ЗС, координації та контролю за виконанням завдань у сфері оборони іншими військовими формуваннями та правоохоронними органами, органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у межах, визначених законами України, актами Президента та Кабінету Міністрів.

Головнокомандувач ЗС України здійснюватиме оперативне керівництво військами (силами) через командування видів ЗС України, в особливий період керівництво бойовими діями ГШ ЗС України буде здійснювати через оперативні командування (далі – ОК). Тим самим підвищується оперативність управління, оскільки вилучається проміжний об'єкт управління – командування виду ЗС України. ОК будуть готові складом своїх підпорядкованих військ і сил підсилення із видів ЗС України та правоохоронних органів здійснювати планування застосування військ у межах своєї відповідальності та управління ними у ході ведення бойових дій. У зв'язку з цим буде змінена існуюча система, за якої завданням командувань видів ЗС України здійснювалися адміністративні та управлінські функції щодо керівництва військами (силами) у повсякденній діяльності та у ході бойових дій.

На командування видів ЗС України будуть покладені такі основні функції: планування та здійснення політики розвитку підпорядкованого виду; кадрова, військово-технічна політика; підготовка підпорядкованих військ (сил) до виконання завдань за бойовим призначенням, їх матеріально-технічне забезпечення. В особливий період командування видів ЗС України за розпорядженням ГШ ЗС України будуть здійснювати проекцію визначених сил та їх передачу у підпорядкування оперативним командуванням, відновлювати боєздатність військових частин тощо. Така система управління ЗС України структурно залишиться до вступу України в НАТО. У подальшому управління ЗС України буде адаптовано до системи, яка прийнята у більшості країн – членів НАТО.

У ГШ ЗС України будуть створені штаби видів ЗС України на чолі з начальниками штабів – командувачами видами ЗС України. Об'єднання видів ЗС України будуть підпорядковані безпосередньо ГШ ЗС України через відповідні штаби. Передбачається створення у складі ГШ ЗС України об'єданого оперативного командування і центру повітряних операцій та об'єднання сил забезпечення, на які буде покладене виконання завдань з питань оперативного забезпечення логістики тощо.

Для забезпечення ефективного керівництва військами (силами) буде створено єдину автоматизовану систему управління ЗС України. В її рамках передбачається мати систему зв'язку, засновану на сучасних технологіях, підсистему підтримки прийняття рішень, створення єдиного інформаційного середовища ЗС України, інтеграція банків даних МО, ГШ ЗС, видів ЗС в єди-

ний банк ЗС України і (у визначених параметрах) банк даних державної системи управління, а також забезпечення захисту інформації. Однією із головних рис системи управління буде її сумісність із системами управління НАТО та опанування органами управління усіх ланок штабних процедур, які прийняті в Альянсі. Але при цьому передбачається спочатку досягнення не повномасштабної відповідності систем управління ЗС України і НАТО, а лише тієї частини системи управління ЗС України, яка необхідна для забезпечення участі в роботі інтегрованих елементів військових штабів НАТО, забезпечення процесів координації, планування, керівництва діями українського контингенту, що входить до складу інтегрованої структури Альянсу.

ЗС України та Національної гвардії будуть мобільними, що дасть змогу швидко реагувати на події і ліквідувати часовий проміжок між рішенням щодо застосування сили і початковим розгортанням підрозділів і сил для швидкого вирішення поставлених задач. Отже, ЗС України та Національної гвардії будуть розгортатися в місцях злагодження і застосовуватися за призначенням з регіонів України до місць застосування.

Для розташування ОСШР в інших регіонах за рішенням чи санкціями ООН необхідним є створення підрозділів десантно-штурмового компонента ОСШР, до складу яких увійдуть підрозділи *передового базування* (базування передбачає території їх застосування). Ці сили впливатимуть на важливі стратегічні об'єкти противника, комунікації, уразливі місця, щоб зменшити їхній опір.

Для виконання поставлених завдань особовим складом підрозділів десантно-штурмового компонента ОСШР буде потрібна підвищена боєздатність, яка б сприяла більш високому рівню готовності до розгортання і маневреності. ОСШР, які опинилися в районах конфлікту, повинні налагодити самозабезпечення і не залежати від існуючих інфраструктур, використовуючи інтегровану і синхронізовану систему матеріально-технічного забезпечення. Все це дає можливість проведення операцій у будь-який час, без додаткової підготовки.

У результаті ОСШР координуватимуть свої дії і взаємодіяти з багатонаціональними партнерами в умовах євроатлантичної інтеграції, що дасть змогу досягти додаткового ефекту за умов, якщо командувач ОСШР буде знаходитися поруч з ОСШР і взаємодіяти з багатонаціональними партнерами в регіонах бойових дій. Необхідно зазначити, що застаріле обладнання буде модифікуватися до можливих меж у системі управління. Тому роботи в районі високої конфліктогенності будуть продовжуватися доти, доки на озброєння не надійдуть нове обладнання і системи, що відповідають однаковим вимогам. Повна інтеграція вимагатиме подальшого розширення "відносин об'єднаної групи" від командування бойовим підрозділом, де вони існують у даний час, до об'єднаної оперативної групи і штабів командування військами.

Зростання *інтеграції і синхронізації* буде потрібно також і серед відповідних родів військ, щоб проводити спільні тактичні дії на належному рівні. Такій інтеграції будуть сприяти спільні злагодження, взаємозамінні системи і

взаємодіючі функціональні підрозділи. Для повної інтеграції в стратегічній, оперативній і тактичній ланках повинно бути посилене співробітництво і координування дій між взаємодіючими відомствами і партнерами з інших країн через Управління євроатлантичної інтеграції ГШ ЗС України. У майбутньому, як і у провідних країнах світу, необхідно створити експедиційні ОСШР.

Експедиційні об'єднані сили готові до негайного розгортання, використання і самозабезпечення в будь-якій зоні конфлікту, незалежно від наявності середовища, яке перешкоджає доступу чи розміщенню в даному регіоні, вони незалежні від існуючої інфраструктури. Вищезазначені сили, дислоковані в Україні, але готові до перекидання, повинні бути скомпоновані для негайного застосування і тривалих операцій у суворих умовах. Такі частини повинні бути готові до безперешкодного переходу до тривалих операцій, по мірі розвитку кризи чи конфлікту, де переважну роль відіграватиме розвинута сітьова структура.

Сітьова структура означає, що ОСШР взаємозалежні і синхронізовані за часом і цілями та користуються інформацією і поширюють її в ході проведення операції. ОСШР з сітьовою структурою здатні збільшити оперативну ефективність, мають можливість більш ефективно взаємодіяти, маневрувати, діяти за загальним планом командувача і досягати бажаної кінцевої мети. ОСШР з сітьовою структурою розширюють сферу охоплення, до якої входять вогнева підтримка, самозабезпечення та інформація. Сіть містить у собі міжвідомчі зв'язки, зв'язки партнерів із різних країн, академічні і промислові, супутникові зв'язки, технічні й особисті контакти, агентурні відомості, що дозволить ОСШР мати у своєму розпорядженні найбільш чітку інформацію про район бойових дій. Цьому сприяє сукупність отриманої інформації в ході спостереження і розвідки, а також загальне управління бойовими силами і засобами. Дана інтеграція дозволяє належним чином користуватися необхідним бойовим потенціалом [4] у потрібному місці та у потрібний час.

ОСШР із розвинутою сітьовою структурою найбільш здатні до проведення розподілених операцій в регіонах з високою конфліктогенністю. Децентралізовані ОСШР використовують інтегрований об'єднаний бойовий потенціал у ході спільних операцій за участю нижчих ланок управління. Ці частини займаються спільним плануванням і використовують загальну інформацію, щоби дати можливість підпорядкованим командирам, задіяним у різних районах бойових дій, приймати рішення та керувати підрозділами. Для цього необхідно об'єктивно оцінити противника, сили союзника та можливості, а також чітко розуміти стратегічні задачі і наміри командувача. Розуміння ситуації, певна незалежність і воля в діях серед нижчих чинів дозволяє підпорядкованим командирам скорочувати час на прийняття рішень, виявляти ініціативу і використовувати свої посадові можливості.

ОСШР, що легко адаптуються, готові швидко і з відповідним бойовим потенціалом реагувати на будь-яку непередбачену конфліктну ситуацію. Для цього вимагаються мобільні й універсальні сили, необхідні для застосування в операції, готові використовувати бойовий потенціал, як того вимагає поста-

влена задача, без втрати оперативних можливостей. Адаптація припускає, що об'єднані сили можуть швидко переключатися з однієї задачі на іншу за рішенням командувача. Перевага в прийнятті рішень з'являється тоді, коли рішення приймаються і виконуються швидше, ніж може відреагувати противник, що дозволяє змінити ситуацію або адекватно реагувати на зміни і виконання завдань.

ОСШР використовуватимуть методи, за допомогою яких вони будуть організовувати, планувати, готувати і діяти як єдиний інструмент національної влади. Не всі операції ОСШР будуть передбачати використання воєнної сили, наприклад у рамках операцій, не пов'язаних з бойовими діями (таких як надання гуманітарної допомоги чи допомоги при стихійних лихах техногенного характеру). Працюючи з міжвідомчими і міжнародними партнерами, об'єднані сили будуть адаптувати свої можливості ведення бойових дій для сприятливого вирішення ситуації.

Підрозділи десантно-штурмового компонента ОСШР, створені з урахуванням можливостей виконання поставлених завдань, поєднують і визначають характер взаємодії загальних, міжнародних і міжвідомчих можливостей, змодельованих для їхнього гнучкого застосування в діапазоні можливих бойових дій. Підрозділи десантно-штурмового компонента ОСШР мають у своєму розпорядженні можливості використовувати свої сили незалежно чи взаємозалежно, швидко переходити від виконання однієї бойової задачі до іншої за рішенням командувача.

ОСШР будуть готувати план, спрямований проти адекватних дій противника чи інших імовірних непередбачених ситуацій. Такі можливості і непередбачені ситуації будуть визначені за допомогою глибоких оперативних (бойових) досліджень умов проведення операцій, включаючи конкретну оцінку операційних можливостей, розроблених на основі конкретної інформації. Під керівництвом командування об'єднаних частин спільні планувальні органи розробляють операційні плани для досягнення бажаних кінцевих результатів. Зазначені спільні оперативні підрозділи в плановому порядку будуть оцінювати ці плани на практиці через конструктивне й ефективне улагодження. Створена мережа дозволяє командирам виробляти єдині рішення на всіх рівнях і завдяки цьому прискорювати своєчасне використання спільних зусиль та сприяти в питаннях планування.

Спільне планування дасть змогу прийняти рішення стосовно темпів набору особового складу і координацію з іншими *інституційними органами влади* і міжнародними партнерами для допомоги у визначенні в цілому ситуації в галузі безпеки, щоб вона відповідала глобальним пріоритетним завданням. У планах буде братися до уваги те, що об'єднані частини можуть узяти на себе допоміжну роль або роль структури, що забезпечує виконання на практиці завдань у рамках відносин із національними і міжнародними відомствами. Невід'ємною частиною спільного планування стане встановлення і використання нагальних взаємин, факторів залежності, уразливості і міцності систем противника.

Співробітництво у сфері безпеки і оборони України і надійна інформація дозволяє командуванню об'єднаних частин правильно зрозуміти ситуацію та прийняти рішення. Оцінка обстановки в регіоні застосування підрозділів десантно-штурмового компонента ОСШР та своєчасне прийняття рішень командуванням дозволить ОСШР організувати взаємодію з метою координації між союзниками і партнерами, що надасть змогу взяти ініціативу у свої руки. Командувач встановлює контроль над ситуацією і темпом проведення бойової операції, змушуючи противника змінити свою стратегію, напрямки розвитку операції або застосування чисельності особового складу. Швидке розгортання постійних передових чи об'єднаних сил, в основу яких покладений принцип ротації, та організовані *експедиційні частини*, поряд із силами і засобами, які створені на підставі штатних посад, забезпечують початкові можливості участі в операціях і сприяють введенню резервів.

Досягнення стратегічних цілей може передбачати не широкомасштабні операції, а скоріше чисельність окремих операцій, об'єднаних поставленою метою. Отже, майбутні ОСШР зможуть проводити окремі операції в обмеженому районі ведення бойових дій, реагувати відповідним чином на ступінь терміновості в умовах геополітичної обстановки, що змінюється в часі.

Для характеристики названих операцій можна використовувати такі поняття, як направленість і багатомірність. Залежно від регіонального чи глобального характеру вони можуть бути спрямовані проти основних уразливих місць у системі оборони противника (незаконного військового формування). Завдяки повній інтеграції загальних зусиль управління і підвищеній взаємодії різних військових підрозділів об'єднані частини можуть значно підвищити рівень проведення операції. Ці фактори дають можливість командирам більш точно привести свої можливості у відповідність до поставлених задач в рамках окремого географічного району бойових дій.

Командири повинні передбачати можливість використання противником випереджувального удару чи інших дій, спрямованих на стримування об'єднаних частин, тому необхідно в даних ситуаціях використовувати аеромобільні війська, війська спеціального призначення та підрозділів морської піхоти, які здатні брати участь у тривалих операціях, з метою досягнення бажаної кінцевої фази. Командування об'єднаних частин через накази, що віддаються, чітко обговорює бажаний результат дій у бойовому застосуванні, що враховує можливість проведення *спільних операцій*. Об'єднані частини проводять маневри, наносять точні удари і забезпечують інформаційну підтримку для того, щоб задіяти потрібні сили в потрібному місці, у потрібний час для виконання поставлених задач. Однак підрозділи, які здійснюють маневри підвищеними темпами, вимагають повною мірою завершену, скоординовану в глобальних масштабах швидку підтримку відповідно до потреб майбутнього командування об'єднаних частин. Такий підхід припускає перехід від організації всебічного забезпечення на основі постачань централізованого і регіонального планування, що охоплює усі види ЗС України, до системи підтримки, що відрізняється точністю, гнучкістю і здатністю оперативно реагувати на потреби об'єднаних

частин, що діють в умовах динамічної зміни обстановки.

Цілком *інтегрована система* тилового забезпечення об'єднана в єдину розподілену мережу і задовольняє вимогам оперативної ланки в реальному масштабі часу. *Глобальна синхронізація* роботи усіх ланок системи тилового забезпечення має важливе значення для підтримки управління та покладається на управління логістики. Підтримка операцій розпочинається і має надаватися постійно з дня злягодження, залучення і передислокації основних сил, залучених до припинення бойових дій. На початковому етапі операцій експедиційні частини повинні мати високий рівень самозабезпечення. На подальших етапах швидка система матеріально-технічного забезпечення і система розподілу повинна забезпечити необхідну безперервну підтримку воєнних операцій.

ОСШР мають зберігати можливість виконання конкретних операцій, а також бути готовими до того, щоб швидко переключатися на виконання інших операцій, які можуть не входити в ту ж саму операційну зону географічного регіону бойових дій. ОСШР повинні вміти передавати повноваження на здійснення операції, відтворюватися і в той же час зберігати можливість для подальшого розгортання з метою виконання подальших задач, починати зовсім різні за характером воєнні операції, не покладаючи великих сподівань на підтримку держави, на території якої проводиться операція, чи на закордонні інфраструктури.

ОСШР переривають визначену операцію, коли дотримано необхідні умови для досягнення стратегічних цілей за розпорядженням командувача. Після досягнення своїх цілей об'єднані частини покладають на себе роль структури, яка надає підтримку державним відомствам, неурядовим організаціям, міжнародним організаціям і відомствам країни, на території якої проводяться операції. Надаючи цю підтримку, об'єднані сили передають свій контроль над операційною зоною цивільній владі, готуються до майбутніх операцій чи відновлюють звичайні операції, залишаючи за собою ініціативу і надаючи захист від наступальних дій противника, якщо вони відновилися.

У ході основних бойових операцій поставлені цілі досягаються за рахунок усунення спроможності противника проводити воєнні операції і створення прийнятних політичних умов для припинення опору і реалізації планів командувача. У ході операцій повинні бути зроблені спроби зберігати і збільшувати досягнутий темп, підтримуючи постійний натиск на противника, а також гармонізацію воєнних дій з іншими інструментами державної політики. Сама кампанія розроблена для знищення оборонної і наступальної систем противника, усунення його свободи дій, знищення ключових можливостей і максимально швидкої ізоляції його сил. Для цього об'єднаним частинам слід позбавити противника здатності маневрувати і знищити його за рахунок спільної реалізації можливостей супутникових і інформаційних систем, військово-повітряних сил, сухопутних військ, аеромобільних військ, підрозділів морської піхоти та сил спеціального призначення.

Стабілізаційні операції є воєнними операціями, проведеними у взаємодії

з іншими елементами національної політики і за участю країн-партнерів для підтримки чи встановлення порядку і стабільності. Вони складаються з глобальних чи регіональних воєнних операцій, що встановлюють, формують, підтримують і поліпшують відносини з іншими країнами. Сюди ж слід віднести операції із забезпечення безпеки українських громадян та інтересів України, які у той же час підтримують і поліпшують спроможність України співробітничати з країнами-партнерами для усунення ворожих амбіцій потенційних противників. Стабілізаційні операції допомагають забезпечити безперешкодний доступ України та її союзників до *глобального економічного простору*. Ці операції можуть містити в собі вирішення широкого спектра задач, починаючи з воєнних операцій, ціль яких – усунути окремі осередки опору, і до операцій з підтримки миру чи співробітництва в галузі безпеки.

Першочерговим пріоритетом для України є забезпечення безпеки своєї території. Складовими завдань ЗС України та Національної гвардії України є захист своєї території, підтримка цивільного населення і готовність до надзвичайних ситуацій. Військовослужбовці будуть відігравати ключову роль у захисті території України. Національна гвардія та ЗС України можуть виконувати поставлені перед ними завдання в звичайних, надзвичайних чи екстраординарних умовах. Складовими завдання із захисту території своєї країни є: захист повітряного і космічного простору, захист сухопутного і морського кордону. На оперативному рівні це здійснюється за рахунок активного і пасивного захисту, а також за допомогою систем командування, управління, зв'язку, розвідки.

При створенні ОСШР, які беруть участь у регіонах з високою конфліктогенністю, необхідно зміцнювати міжвідомче співробітництво в усіх бойових штабах. За рахунок первісної інтеграції представників різних відомств, створення закритого каналу для обміну інформацією дозволяє керівництву штабу об'єднаних частин і різних відомств приймати спільні рішення. Така можливість містить у собі перспективу міжвідомчого співробітництва в галузі спільного планування і виконання бойової задачі. Для цього необхідно створити об'єднаний комітет начальників штабів, який би був ознайомлений з механізмами планування, культурними традиціями, вимогами щодо їх підтримки, можливостями й обмеженнями в роботі різних цивільних відомств. ОСШР, діючи спільно з різними відомствами, повинні розвивати єдину концепцію для підготовки особового складу, який залучається до щоденної роботи. Наявність у штабі кожного бойового командування об'єднаної групи з міжвідомчого співробітництва значно підвищить взаємодію цивільних і військовослужбовців і уможливить більш повне розуміння прийнятих рішень на основі оцінки стратегічної обстановки та оперативної обстановки.

Багатонаціональні операції проводяться в рамках союзних чи коаліційних дій, що є ключовим аспектом майбутніх операцій. Розуміючи це, Україна повинна і надалі працювати зі своїми партнерами з різних країн. Спільне відпрацьовування співробітництва в галузі безпеки і спільне планування дій усувають перешкоди, які викликані розрізною підготовкою, різнорідним

устаткуванням, технологіями, доктриною, культурними і мовними бар'єрами, що виникають при проведенні багатонаціональних операцій.

Багатонаціональне партнерство надає унікальні можливості для підтримки воєнних операцій, обміну регіональним і культурним досвідом, а також демонструє міжнародну підтримку проведених Україною миротворчих операцій. Таким чином, створення майбутніх об'єднаних бойових можливостей вимагає розробки рекомендацій з їх поліпшення. Подібні рекомендації можуть ґрунтуватися на тому досвіді, що набули командувачі бойових командувань і видів ЗС України на засвоєних уроках в Луганській та Донецькій областях.

Висновки. Щоб визначити можливості об'єднаних сил, що безпосередньо впливатимуть на План оборони на найближчу і середньострокову перспективу, задачі слід визначати щорічно. Об'єднаний штаб, за узгодженням з видами ЗС України і бойовими командуваннями Національної гвардії України, буде щорічно визначати перелік пріоритетних завдань об'єднаних сил на основі пропозицій командирів бойових підрозділів. Завдання цілком відповідатимуть цілям об'єднаних сил, а саме забезпеченню повної переваги по усьому спектру воєнних дій. Основна увага в завданнях повинна приділятися спільним воєнним операціям на тактичному і стратегічному рівнях з метою урегулювання криз.

Спільна бойова підготовка і навчання мають важливе значення для створення об'єднаної команди, що включає партнерів із різних відомств і країн. Будуть необхідні реальні і дуже жорсткі умови підготовки, що загартують об'єднані групи і закріплять "об'єднаний" стиль мислення серед керівництва й особового складу. Бойова підготовка буде проходити на полігонах й у комп'ютерних класах. Сценарії об'єднаних навчань повинні будуватися з урахуванням адаптивного і гнучко діючого противника чи динамічного розвитку кризової ситуації в обстановці, максимально наближеній до реальних умов. МО України повинно оптимізувати військову інфраструктуру як у регіонах України [5], так і за кордоном під егідою ООН. Для проведення дійсно об'єднаних операцій необхідно створювати стратегічні об'єкти, бази передислокації мобільних підрозділів, що підтримують і реалізують на практиці рівень інтеграції, необхідний для повсякденної діяльності [6].

Результати даної статті пропонується використовувати при опрацюванні питань реформування і розвитку ЗС України та Національної гвардії України [6] на середньострокову та довгострокову перспективу за умов розробки та затвердження указом Президента України Стратегії воєнної безпеки та Стратегії державної безпеки України. Все, що подано вище, безпосередньо пов'язано зі створенням та удосконаленням методів і способів організації щодо застосування правоохоронних органів спеціального призначення України, Державної прикордонної служби, Національної гвардії, Державної служби з надзвичайних ситуацій та, безумовно, ЗС України в умовах євроатлантичної інтеграції [7].

Бібліографічні посилання

1. Закон України про внесення змін до Закону України “Про оборону України” від 05.10.2000 № 2020-III // ВВР України. – 2000. – № 49. – Ст. 420.
2. Закон України про внесення змін до Закону України “Про Збройні Сили України” від 05.10.2000 № 2019-III // ВВР України. – 2000. – № 48. – С. 410.
3. Воєнна доктрина України : Указ Президента України від 15.06.04 № 648/2004 // Наука і оборона. – 2004. – № 4. – С. 3-11.
4. Закон України про внесення змін до Закону України “Про територіальну оборону України” № 803-VI від 25.12.2008 // ВВР України. – 2009. – № 19.
5. Про військово-адміністративний поділ України : Указ Президента України від 2 червня 2006 року № 469/2006.
6. Про Національну гвардію України : Закон України // ВВР України. – 2014. – № 17. – С. 594.
7. Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави : Закон України // ВВР України. – 2003. – № 46. – Ст. 366.

Строгий В.И. Оценка имеющихся возможностей многонациональных объединенных оперативно-тактических сил в условиях повышения эффективности обеспечения государственной безопасности Украины. Дана оценка возможностей многонациональных объединенных оперативно-тактических сил в обеспечении государственной безопасности Украины, что непосредственно повлияет на процесс реформирования правоохранительных органов Украины, военных формирований пидрозделений, входящих в состав Национальной гвардии или Вооруженных Сил Украины.

Ключевые слова: государственная безопасность, многонациональные объединенные оперативно-тактические силы, Вооруженные Силы Украины, Национальная гвардия Украины.

Strogyy V. I. Evaluation of existing capacity of Combined Joint Task Force in terms of improved efficiency of national security of Ukraine. The author has given evaluation of the Combined Joint Task Force in ensuring national security of Ukraine, which directly affect the process of police reform of Ukraine, military forces units that are part of the National Guard or Armed Forces of Ukraine. The assessment should be based on the criterion of readiness to perform specific tasks in a particular period.

Ukraine located in the geopolitical space of Europe can not ignore the processes of formation of collective security structures, which is part of the Combined Joint Task Force. This is an active stance on the future of Ukraine's membership in NATO.

The integrated military structure consists of parts of the armed forces, provided by members of the military structure according to certain rules. Within the existing framework, there are three main categories of forces, namely strength Rapid Response, the main defense forces and reserve forces.

According to the national interests of Ukraine the main task of the military forces of Ukraine is the territorial integrity and defense of Ukraine. In cooperation with law enforcement agencies in Ukraine military units of the National Guard and the Armed Forces of Ukraine Ukraine relies defense of the sovereignty, territorial integrity and inviolability of the state border of Ukraine. In the future, by decision of the Supreme Commander of the Combined Joint Task Force should be involved departments Joint Operational Command. The Joint Operational Command of the Armed Forces of Ukraine should enter: b'yednani rapid reaction force; main defense forces; Formations and units belonging to the functional structures. Their composition and procedure used in regions with high konfliktohennisty changes the plan of the Armed Forces of Ukraine or the use of the National Guard of Ukraine in accordance with organizational guidance Supreme Commander, is the guarantor of the Constitution - the President of Ukraine.

Creating a future joint combat capabilities requires the development of recommendations for improvement.

Keywords: public safety, Combined Joint Task Force, Armed Forces of Ukraine, Ukraine National Guard.